# Kor Ateşi Elinde Tutanlar!

*Şehid Şeyh Ebu Mus’ab ez-Zerkavi*

*20 Ara, 2017*

**https://ilimvecihat.com**

Hamd İslâm'ı zaferleri ile izzetlendiren, galibiyeti ile müşrikleri zelil kılan, işleri evirip çeviren, tuzağı gereği kâfirlere mühlet veren, günleri (zaferi) adaleti ile iki taraf arasında döndüren ve fazileti ile güzel sonucu müttakilere veren Allah'a *(azze ve celle)* olsun. Salat ve selam Allah'ın islam meşalesini kendi kılıcı ile yücelttiği (Muhammed'in) üzerine olsun.

Bundan sonra;

Şüphesiz içinde yaşamış olduğumuz vakıa kendisinde bütün şekilleri ve sınıfları ile şüphe ve şehvet imtihanlarının bulunduğu bir kap gibidir. Bu imtihanlar hak yolda olan kişileri cihad, davet, amel ve ilimi terk etme ve Allah'ın emirlerini yerine getirme konusunda fitneye düşürmek için vardır. Şüphesiz bu fitneler sadece sabır ve güven ile def edilir. Allah'a kulluk etme temeli üzere kurulu olmayan bu cahil vakıanın, Allah'ın emrini yerine getirmek isteyen herkesin üzerinde bir baskısı olduğu ve kendisinde tartışmanın olmadığı gerçeklerden biridir. Nitekim günümüz vakıası ile Allah'ın emirleri arasında geniş mesafe ve büyük uçurumlar vardır.

Bu söylediklerimiz ile beraber aynı zamanda, Câhiliyye unsurları ve bu konuda onlar ile ortak olan kişiler tarafından, bu değerli görevi üstlenmek isteyenlere karşı açılmış olan şiddetli savaşlar da vardır. Bunlardan (Câhiliyye temellerine ortak olanlardan) bazıları;

**İlk olarak; Yeryüzü Tâğutları:** Bunlar günümüzde hükmün kendi ellerinde olduğu kişilerdir. Bunların elinde ümit ve korku arasında insanları fitneye düşürmek için kullanacakları imkânları ve yolları vardır.

**İkinci Olarak; Kötü Âlimler:** Bunlar, dünyasına karşılık Ahiretini satanlardır. Değersiz bir paya ve Tâğutların, insanları Allah'ın emrinden çevirmek için sofralarında verdiği alçak ve zillet dolu bir kaç lokmaya razı oldular.

*Dini Bozanlar Sadece Krallar...*

*Kötü İlim Adamı ve Rahiplerdir...*

**Üçüncü Olarak; Sapık Bidat ve Heva Sahipleri:** Bunlar çeşitli bidatler ve arzulara sahip olanlardır. Tam anlamı ile (*Hak yola*) tabi olmak onların sahteliklerini, sapıklıklarını ve insanları nasıl saptırdıklarını ortaya çıkaracaktır. Bundan dolayı insanları asıl yola davet eden herkese karşı savaş ilan etmişlerdir. İnsanları hak yoldan saptırma ve fitneye düşürme konusunda, Tâğutlar ve kötü âlimler ile aynı safta ve aynı cephede olmaktan kesinlikle çekinmiyorlar.

**Dördüncü Olarak; Avam Halk:** Bunlar insanların ayaktakımı olanları, bütün herkese tabii olanlar ve fitneyi tutuşturan kimselerdir. İlmin aydınlığından faydalanamamış ve sağlam bir temele yapışmamışlardır. Bunların tek arzuları içgüdülerini tatmin edebilmek, arzularını dindirmek ve hayatın lezzetlerine ulaşmaktır. Bunun dışında yaşamaya bir mana bulamıyorlar. Yaşadıkları hayat da ne kötüdür!

Böyle insanların Tâğutların saflarında olmaları, Tâğutların istediği yöne sürebildiği bir sürü olmaları ve kendisi ile Allah'ın emrini yerine getirmek isteyenleri tutacağı bastonlar olmaları çok da şaşırılacak bir durum değildir.

Bunlar çeşitli sınıflardır. Ancak bunların hepsini dünya sevgisi toplamıştır. Yemek, içmek, kadın, makam ve mevki gibi dünyanın geçici lezzetleri onları birbirlerine sevdirmiştir.

Allah *(azze ve celle)* İmam İbnu Batta'ya rahmet etsin. Ne güzel söylemiştir: "Günümüzdeki insanlar aynı kuş sürüleri gibidirler. Bazısı diğer bazısını takip ediyor. Peygamberimizin son peygamber olduğunu bilmelerine rağmen peygamberlik iddia eden veya Rabb olduğunu iddia eden birileri çıksa kesinlikle kendilerine tabi olacak kişi ve gurupları bulacaktır."

İmam kendi zamanı hakkında böyle diyorsa günümüz insanlarının hak yola ve ona tabi olanlara karşı batıl yolda ve ona tabi olanların safında bulunması hiç garip karşılanabilir mi?

Az önce zikri geçen şeylerden daha da şiddetli bir fitne günümüzde ortaya çıkmış bulunmaktadır. Şöyle ki, bazıları doğruyu bilmelerine ve hatta ondan bir bölümü yerine getirmelerine rağmen bunu iddia ettiği bazı sebeplerden dolayı, Allah'ın istediği ve razı olduğu şekilde tam anlamı ile yerine getirememişlerdir. Bununla yetinmeyip kendi hali ortaya çıkmasın ve kazandığı şeyler kaybolmasın diyerek, Allah'ın emrini onun istediği ve razı olduğu şekilde yerine getirmek isteyenlerin azmini uydurduğu bazı iftiralar ve şüpheler ile kırmak istiyor. Bu fitne daha ağır ve zararı daha da büyüktür. Çünkü burada hakkı gizlemek ve insanları ondan saptırmak için hile ve sahtekârlık vardır.

Allah *(azze ve celle)* Şeyh'ul İslâm İbnu Teymiyye'ye Rahmet etsin. Ne güzel söylemiştir. "Vakıada Batıl, kendisine hak karıştırılmadığı müddetçe yaygınlık kazanmaz."

Bu şiddetli karışım ve düzen üzerine günümüzde durum aynı şu şairin dediği hale geldi;

*Bütün Yerlerde Fitneye Şahit Olacaksın*

*Orada Din Hoşgörü İle Satılacaktır*

*İzzetin ve Kılıcın Giderilmesine İzin Verilecek*

*Nefsin Arzuları ve Israrcı Öfke Üzerine*

İşte böylelikle günümüz vakıasının Allah'ın emrini yerine getirmek isteyenler üzerinde baskısı vardır. Şöyle ki, bu insanlar yanındakilerin hepsinin kendilerine ters olduklarını ve hatta güçleri yettikçe bu konuda onlara karşı çıktıklarını hissederler. Böylelikle kendilerini yanlarında yardımcıları ve dostları olmadıkları ıssız bir yolda yürüdüklerini zannederler. Yanlarındaki insanların çoğu belirli sloganlar ile bunları orta yolu tutmaya, cahiliye ile yolun ortasında buluşmaya, yağcılık yapmaya ve barışçıl olmaya davet ediyorlar.

Musibet ve fitne özelliklede bu iddialar şeri boyalar ile boyandığında, fıkhi bakımdan şerh edildiğinde ve bu yolun aşırılığa karşı olduğunu, orta yolu tuttuğunu iddia ettiğinde daha büyük olur. Farklı alanlardan Allah'ın emrini yerine getirmek isteyen kişilere karşı ithamlar çoğalır. O kişiyi aşırıcı olarak, sert olarak ve hatta terörist olarak isimlendirir, böyle itham ederler. Böylelikle kişi kendini bütün yönlerden muhasara altında hisseder. Bununla beraber buna şeri delil getirmeyi de terk etmiyorlar. Kişi bunlara kulaklarını kapatmak ister ancak her taraftan onun üzerinde olduğu şeyin yanlış olduğunu, doğru yoldan çıktığını, Sırat-ı müstakim'den saptığını, dinden uzaklaştığını ve bütün âlimlere muhalefet ettiğini söylerler. Bundan amaçladıkları hedef ise, kişinin üzerine baskı kurarak insanları davet etmeyi geçin bilakis kendi nefsini dahi hakka nispet etmekten alıkoymaktır. Böylelikle kişide inişler, çöküşler, gerilemeler, Allah'ın emrinden caymalar ve son olarak da vakıaya uyumlu gitme iddiaları başlar.

İmam Fudayl Bin İyâd'dan *(rahimehullah)* şöyle dediği nakledilmiştir; "Kendisinde hak ile bâtılı, mümin ile kâfiri, hain ile güveniliri ve âlim ile cahili ayırt etmeyen iyiliği iyi ve kötülüğü de kötü görmeyen insanlara şahit olduğun bir zamana kadar yaşarsan durumun nasıl olur acaba?"

İmam İbnu Batta, Fudayl'ın sözüne binaen diyor ki; "Allah'tan geldik tekrardan ona döndürüleceğiz. Biz bu dediği şeye ulaştık, bunu gördük, şahit olduk ve duyduk. Şayet Allah'ın kendisine sağlam bir akıl ve iyi bir göz verdiği kişi dikkatlice İslâm'a ve ehline baksa onlar hakkında orta yolu tutsa ve düşünse görecektir ki; İnsanların çoğu, geneli ve en meşhurları topukları üzerine caydılar ve dinlerinden döndüler. Sahih delillerden yüz çevirdi ve asıl sevgiden saptılar. Hatta insanlardan çoğu onların (selefin) kötü gördüğünü iyi gördü.

Onların haram gördüğünü helal gördü ve onların münker olarak gördüğü şeyleri maruf gördüler."

İbnu Batta'nın son cümlesi açık bir şekilde vakıanın baskı yapma fitnesine işaret ediyor. Birçok kişi vakıanın baskısı, cahiliyenin alanı ve cahiliyenin kulu aynı bir bileziğin bileği kapladığı gibi kaplaması üzerine bu baskılar altında kalıyorlar. Bu baskılar neticesinde kalpleri kırılmış ve nefislerine yenik düşmüş bir halde kendileri hakkında getirilen ithamları inkâr etmeye hatta onlardan ve ehlinden beri olduklarını göstermeye çalışıyorlar. Kendi yolunun diğerlerinin yolundan farklı olduğunu, aşırılıktan ve gericilikten uzak orta yolu ve gündemi takip ettiğini, vakıa ile beraber yaşadığını ve bütün işlerinde vakıaya döndüğünü insanlara izhar etmeye çalışıyor. Bununla beraber bu insanlar, bütün bu yapılan baskıların altında kalıyor, bunu kabul ediyor ve her yerde eğlencelerini sürdürüyorlar.

Bu teslimiyetçi ve barışçıl menhecin, acı verici belirtiler ve ifadeler silsilesi vardır. Bunların her biri birer vakıa baskısıdır. Bu vakıa ile uyum ve ahenk içinde olma ve onlara karşı çıkıyormuş gibi durmamaya çalışmak, bu silsilelerin ana kaynağı ve dönüş noktasıdır. Velev ki, bu yumuşama sonunda o kişiyi, dinde Kuran, Sünnet ve İcma ile sabit olan muhkem nasları küçük görme ve hatta bunların nesh olduğuna dair saygısızlık yapmaya onu itse bile *(bunları baskı neticesinde yapacaktır)*.

Günümüzde Allah'ın dinine karşı cüretkâr ve saygısız bazı kişilerin iddia ettiği ve sağlıklı akıl sahiplerinin kendisinden dolayı hayrete düşeceği şeylerden biri de; Zimmet ehlinin hükümlerinin İslam dininde nesh edilmiş, hükmü kaldırılmış olan emirlerden olduğunu iddia etmektir. Günümüzde vatandaşlık ahkâmı diye bilinen şey ile bu hükümler kaldırılıyor. Bu sözü söyleyenler ne kadar kendilerini açıklamak ve temize çıkarmak için konuşsalar da bu kişiler kesinlikle hak taife safında değillerdir.

Bu fitneye düşmenin en tehlikeli neticelerinden biri de; kişinin kötü olan şeylere alışması ve artık onları kolay bir şekilde sindirebilmesidir. Hatta öyle bir duruma gelir ki kalbinde münkere karşı olan inkâr biter, ona alışır ve bu vakıa ile uyum içinde olma fitneyi gereği artık ona razı olmaya başlar. Çünkü vakıanın baskısı altında kalıp bir adım geriye çekilen kimse ileriki günlerde daha fazla baskılar sebebi ile daha çok geriye doğru adım atacaktır. Bu gerileme o kadar devam eder ki adam sonunda gerilemeyi ve tâviz vermeyi kendine bir din ve ahlak edinmiş hale gelir. Yanında olan sebat etme isteği gittikçe azalır ve en sonunda da en ufak baskıdan ötürü çok kolay bir şekilde geri adımlar atabilir ve tâvizler verebilir hale gelir.

Seyyid (Kutup) Şöyle der: "Yolun başında yapılacak en ufak bir kayma, yolun sonunda tamamıyla bir sapma haline gelecektir. Çok ufak meseleler dahi olsa kendini başkalarına teslim etmeyi ve tâviz vermeyi kabul eden davetçi kendisine ilk başta teslim olduğu kişinin karşısında artık duramaz. Çünkü onun tâviz vermeye hazırlanması geriye doğru her bir adım attıkça daha da artacaktır."

Bazı kimselerin nefislerinde toplumun baskısı o kadar büyür ki kişiyi açık küfür ve şirk olan şeylere kadar sokar. Nitekim Allah *(azze ve celle)* bize bu fitnenin birçok kişiyi Nebilerin getirdiklerinin doğru olduğu konusunda kesin bilgi sahibi olmalarına rağmen küfre düşüren sebep olduğunu bildirmiştir.

Allah *(azze ve celle)* Nuh kavminin, Nuh'a *(aleyhisselam)* karşı cevaplarını kuranda şöyle bildiriyor; **"*Biz İlk atalarımızdan böyle bir şey işitmedik.*"** [1]

Ve yine Hud kavminin ona karşı şöyle dediğini Allah bize zikrediyor; **"*Dediler ki: Bize yalnız Allah'a ibadet etmemizi ve babalarımızın taptıklarını bırakmamızı söylemek için mi geldin?*"** [2]

Allah, Salih kavminden de şunları bize hikâye eder; **"*Ey Salih! Sen bundan önce, aramızda kendisinde iyilik beklenir biriydin; Şimdi bizi babalarımızın taptıklarına tapmaktan mı engelliyorsun?*"** [3]

Buna benzer ayetler Kur'an'da çoktur ve bilinir. Ayetler açıkça bildirir ki, bazen kişi toplum baskısında ve insanların üzerinde bulunmuş olduğu durumun baskısından doğru yoldan çıkıp yanlış yola girebilir. Şöyle ki atalarından bu yana miras olarak gelmiş, insanlar tarafından âdetleştirilmiş ve birçok insanın kendisi ile amel ettiği şeylerin, insanların kalbinde çok büyük etkisi vardır. Bu etki onları doğru yoldan çıkarır, yanlış yola sokar ve ona boyun eğdirir.

Sanki Nebi'nin sırdaşı ve sürekli (*kendisine isabet etme korkusundan dolayı*) kötü olaylardan Nebi'ye soran Huzeyfe *(radiyallahu anhu)* şu sözleri ile vakıa baskısına işaret etmektedir: "İnsanlar hakkında en çok korktuğum şey İki şeydir. Gördükleri şeyleri bildiklerine tercih etmeleri ve farkında olmadan dalalete düşmeleridir."

**Hak Taifeye Gelince…**

Bunlar kesinlikle vakıa baskısı altında kalmaz ve ezilmezler. Çünkü bunlar asıl ve temel işleri, bütün vakıaları Allah'ın emrine uygun hale getirmek ve ona göre vakıaları düzeltmektir. Bunlar bu sayılan şeyleri evvela Allah'ın fazileti

sonrada kendi yakinleri (*kesin bilgi*) ve sabırları ile yerine getiriyorlar. Çünkü günümüzde vakıa baskısı olarak bilinen şey hak taifenin, Allah'ın emrini yerine getirirken yolda çektikleri yalnızlık ve sürgünün ta kendisidir.

Hasan *(rahimehullah)* şöyle demiştir: "Allah ve Rasûlü doğru söylemiştir. Yakin *(kesin bilgi, inanç)* ile Cennet istenilir. Yakin ile ateşten kaçılır. Yakin ile farzlar yerine getirilir. Yakin ile hak yol üzerinde sabredilir. Allah'ın kulları afiyette kılmasında birçok güzellik vardır. Vallahi onları afiyet vakitlerinde birbirlerine yakınlaştıklarını gördük. Musibetler geldiği zaman da dağılmaya başladılar."

Hak taife yolun sessizliğine ve yolda gidenlerin azlığına sabrederler. Onların bu konuda örnekleri Allah'ın seçkin olan ve ne hayırlı olan kulları Nebiler ve Rasûllerdir.

İbnu Abbas rivayet ediyor ve diyor ki: Bir gün Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yanımıza geldi ve bize şunları haber verdi;

**"*(Geçmiş) Ümmetler bana gösterildi. Peygamber gördüm, yanında üç-beş kişilik bir grup vardı. Peygamber gördüm, yanında bir iki kişi bulunuyordu. ve Peygamber gördüm, yanında kimsecikler yoktu.*"**

Yolda yürüyenlerin azlığı, yolun yanlızlığı ve yürüyüşün eşsiz olması Allah'ın emrilerini yerine getirme konusuda, Nebiler ve Rasûllerin yoludur.

Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: **"*İslam garip olarak başladı ve tekrar başladığı gibi garip haline dönecektir. Gariplere müjdeler olsun.!*"**

Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizim dinimizin aslının, kendisine döndüğü yerin ve temelinin "Gariplik" olduğuna burada vurgu yapmıştır.

Tartûşi *(rahimehullah)* şöyle der: "Bu hadisin manası şudur: Allah *(azze ve celle)* İslam dinini getirince kişi müslüman olduğu zaman kabilesi ve mahalleli tarafından garip karşılanırdı. Müslümanlığını gizlerdi. Kabilesi ve aşireti kendisine karşı sert davranırlardı. Bu adam onlar içinde hakir, alçak ve korkulu bir halde kabalığı ve eziyeti yavaş yavaş yudumluyordu. İslam güçlendikten sonra farklı mezheplerin ve sapık arzuların çokluğundan dolayı tekrardan garipliğine geri dönecektir. Böylelikle hak taife insanlar arasında azınlıklarından dolayı hep "Garip" olarak kalacaklardır.

Kurtubi *(rahimehullah)* şöyle der: "Peygamber'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* asrı en faziletli asırdı. Çünkü onlar imanları konusunda garip kalmış olanlardı. Onlar zamanında kâfirler çoktu. Buna rağmen bunlara sabredip dinlerine bağlı

kaldılar. Eğer bu ümmetin ahirleri de imanına sağlam bir şekilde yapışır, Rabblerine itaat konusunda sabrederlerse fitnelerin çoğaldığı, masiyetlerin ve büyük günahların zuhur ettiği vakitlerde Tekrardan garipliğe döneceklerdir. İlklerin amellerinin paklığı gibi bunların da amelleri pak ve temiz olacaktır. Bu söylediğimiz şeylere Peygamber'in şu sözleri işaret eder; **'*İslam garip olarak başladı ve tekrar başladığı gibi garip haline dönecektir. Gariplere müjdeler olsun.!*'** "

İslam'ın onu davet, cihad, ilim ve amel bakımından yerine getirmeye çalışan insanların en gariplik dönemleri, kendi içindeki insanların bu dinden döndüğü, yüz çevirdiği dönemlerdir. Allah *(azze ve celle)* şöyle der: **"*Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, bilsin ki Allah yakında öyle bir toplum getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler; müminlere karşı yumuşak, kâfirlere karşı da onurlu ve şiddetlidirler; Allah yolunda mücahede eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar.*"** [4]

İnsanlar dinden döndüğü zaman onların yerine bu ayette zikredilen insanlar Allah'ın emrini yerine getirirler.

Şeyhu-l İslam İbnu Teymiyye *(rahimehullah)* şöyle der: "Bazen bu gariplik şeriatın bazı kanunlarında olabilir. Bazende bazı mekânlarda şeriata karşı gariplik olabilir. Birçok yerde şeriatın hükümleri gizli ve kapalı kalmıştır bundan dolayı da garip olabilir. Bu hükümleri belki sadece tek tük insanlar bilebilir. Bunca şeye rağmen şeriata Allah'ın ve Elçisinin emrettiği şekilde sahip çıkan, sarılan kimselere müjdeler olsun. Bu şeriatı ortaya çıkarmak, insanlara bunu emretmek ve buna muhalefet edenleri inkâr etmek kişinin yanında olan yardımcılarına ve gücüne bağlıdır."

Şemsu-l Hak el-Abadi *(rahimehullah)'*da şöyle der: "Ümmetimden garip olanlara müjdeler olsun. Burada kast edilen kendi zamanındaki insanlardan *(hak yol için)* ayrı olanlara müjdeler olsun."

Şâri *(Allah Rasûlü)* [5] Bu garipleri belirli özellikler ile nitelendirmiştir. Onlardan biri Bunların insanlara karşı yabancı olmalarıdır. Veya kabilelerden uzak kalan insanlar olmalarıdır. Arapçada bu mana نـــزاع kelimesinden gelir. Bunun da tekili نزيع ve نزاع olarak gelir. O da luğatta ailesinden ve aşiretinden soyutlanan tek kalan kişi anlamındadır. Develerden ayrılanlar tek kalanlardır.

Heravi *(rahimehullah)* şöyle der: "Nebi bu gariplerden, Allah için vatanlarını terk eden muhacirleri kast etmiştir."

Gariplerin sıfatlarından biri de; Dinleri hususunda fitnelerden kaçanlar olmalarıdır. Onlar birçok kötü insanlar arasındaki salih insanlardır. Onlara karşı çıkanlar onları kabul edenlerden daha çoktur. Onlar insanlar bozulduğu zamanlarda düzelenlerdir. Onlar Allah'ın kitabı terk edildiğinde ona sarılan ve sünnet söndürüldüğünde sünnet ile amel edenlerdir. İnsanlar Allah Rasûlü'nün sünnetini öldürdükleri zamanlarda onlar sünneti tekrardan dirilttiler. Bunlar garipler hakkında Nebi'den gelen bazı özelliklerdir. Bu sıfatlar, garip insanların o gurbet zamanlarında Allah'ın emrini yerine getirdiklerini ve onun üzerinde nasıl sebat ettiğini gösterdiği gibi aynı zamanda bu insanların ne kadar garip kalacaklarını ve buna sabrın ne kadar büyük olduğunu da bize gösteriyor.

Sahabeden sonra İbadet edenlerin efendisi olan Uveys el-Karni'nin [6] şöyle dediği nakledilir: "Güzelliği emretmek ve kötülükten insanları menetmek kişinin yanında dost bırakmaz. Onlara iyliği emrederiz. ırzımıza söverler. Aynı zamanda bu konuda kendilerine günahkâr yardımcılar da bulurlar. Hatta vallahi beni ağır suçlar ile itham ettiler. Ancak Allah'a and olsun ki onların arasında bunu hakkı ile yerine getirmekten de vazgeçmeyeceğim."

İşte bu baptan İslam yine ilk başladığı gibi garipliğine dönecektir. Çünkü az önce sayılan sıfatları kapsayan dostlar azdır. Buna karşı çıkanlar ise dolayısıyla daha çoktur. Sünnetin işaretleri kaybolması ile bidatler çok yayıldı ve sonunda bidatlerin hedefi insanların geneli oldu. Böylelikle -İmam Şatibi'nin de açıkladığı üzere- sahih hadisin doğruluğu ortaya çıkmış oldu.

Doğrulanmış olan ve sürekli doğru söyleyen *(Muhammed)* bize, Allah'ım emrini yerine getirmek ve bunun üzerinde sebat etmek isteyen kimselere karşı yalnızlığın daha da şiddetleneceğini ve hatta o vakitte gariplerin durumunun aynı kor ateşi elinde tutan kimseler gibi olacağını zikretmişti.

Ebu Salebe el-Huşani *(radiyallahu anhu)* Nebi'nin *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle dediğini rivayet eder: ***"Zira önünüzde sabır günleri vardır. O günlerde sabretmek kor ateşi elde tutmak gibidir. O günde amel işleyenlere onlar gibi amel edenlerden elli kat daha fazla ecir vardır."*** Dediler ki: Bu onlardan elli amelin ecri mi? Nebi dedi ki: ***"Sizin amellerinizden elli kat fazla ecirdir."***

Nebi'nin dinin sarılan ve onun üzerinde sabreden kişiyi kor ateşi elinde tutan kimseye benzetmesinde bazı önemli işaretler vardır.

**Bir:** O zamanda dinin ve din ehlinin garipliğinin şiddetlenmesi.

**İki:** Allah'ın emrini yerine getirmek isteyenleri bundan engellemek ve fitneye düşürmek için toplum baskısının çoğalması ve şiddetli hale gelmesi.

**Üç:** Allah'ın emrini yerine getirenlerin sabrının büyüklüğü ve bu kapkara gurbet içinde sebatlarının yüceliği.

**Dört:** Dine ve Ehline karşı olan bu gurbetin katılığı ve hatta bunun kor ateşi elde tutmak kadar zor olması, Allah'ın emrini yerine getirmekten kaçmak, geri durmak veya bu konuda gevşeklik göstermeye doğru bir gerekçe değildir. Bu konuda kor ateşi elde tutmaya devam etmekten başka bir yol yoktur.

Fitne günlerinde insanlar İmam Ahmed'e: Ey Ebu Abdullah! Şuan batılın hakka nasıl galip geldiğini görmüyor musun? Dedikleri zaman İmam Ahmed onlara karşılık olarak şöyle dedi; "Asla! Batılın hak üzerine galip gelmesi insanların kalbinin hidayetten sapıklığa nakletmesi ile olur. Ancak bizim kalplerimiz hala hak üzerine bağlı."

**Beş:** Bu yaygın gurbette bulunan vakıa baskısı sadece sabır ile def edilebilir. Bu asıl yoldan çıkıp başka zayıf yolları tutarak gerçekleşmez. Bu saydığımız sebeplerden ötürü Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu günleri sabır günleri olarak isimlendirmiştir. Bu günlerin böyle isimlendirmesinin sebebi o günlerde sabır üzere olan hatta kor ateşi elinde tutan kimse gibi sabırlı olan kişi dahi her taraftan insanları kapsayan bu fitnelerden ötürü dini korumaktan aciz kalacaktır.

Huzeyfe'den *(radiyallahu anhu)* nakledildiğine göre o, iki taşı alıp birini diğerinin üzerine koymuş ve Yanındakilere: "Bu iki taş arasındaki aydınlığı görebiliyor musunuz?" diye sormuş. Onlar da dediler ki: Ey Ebu Abdullah! İki taş arasında sadece az bir aydınlık görüyoruz. Bunun üzerine Huzeyfe şöyle der: "Nefsimi elinde tutana yemin olsun ki, bidatler o kadar yayılacak ki hakkın aydınlığı sadece bu iki taşın arasında görülen aydınlık kadar kalacak. Yine bidatler o kadar yayılacak ki, o bidatlerden bir şey terkedildiğinde "Sünnet terkedildi" denilecek."

Sehl bin Abdullah şöyle der: "Size sünnete ve sahabenin yoluna tabi olmanızı tavsiye ediyorum. Çünkü ben yakın zamanda bir kişinin, Nebi'nin adını ve bütün fiillerinde ona tabi olmayı zikrettiğinde, insanların onu yermelerinden, nefret etmelerinden, ondan uzaklaşmalarından ve onu küçük düşürmelerinden korkuyorum."

Hişam bin Hassan şöyle derken ne kadar da güzel söylemiştir: "İnsanlar üzerine batıl ile hakkın karıştırıldığı günler gelecek. O gün geldiğinde aynı boğulan kimsenin ettiği dua gibi dua etmeyen kimsenin duası kabul edilmeyecek."

İbnul Kayyim şöyle der: "Allah'ın kendisine dininde basiret, Rasûlü'nün

sünneti ve kendi kitabı hakkında fehmetme rızkını verdiği, insanların Allah Rasûlü'nün yolundan saptıklarını, dalalet ve arzuları peşine düştüğünü gören kimse, bu yolu tutmak isterse kendi nefsini cahillerin ve bidat ehlinin kötülemelerine, onu küçük görmelerine ve insanları onlardan uzaklaştırmalarına hazırlasın. Aynı kâfir seleflerinin (öncülerinin) Nebi'ye ve ona tabi olanlara yaptıkları gibi. Eğer o, kâfirleri hak yola davet eder ve üzerinde oldukları yolu kötülerse, işte o zaman onların kıyameti kopmuş demektir. O adam için her türlü kötülükleri arzular, ona tuzaklar hazırlar ve onları atlarının ayakları ile sürüklemeyi isterler."

Bundan dolayı herkim bu karanlık gurbet arasında hak taifeden olmayı arzularsa -İbnul Kayyim'in de dediği- gibi bu tür şeylerde başı çekmesi gerekir. Bu kişinin atılgan, cesur, hayallerine hâkim, başkalarının hükümranlığı altında ezilmeyen, istediği şeye ulaşma konusunda âşık, onun dışındakilere karşı da zahit olan, istediğine ulaşma yolunu bilen, onu kesen yolları bilen, himmeti yüksek, sıkıntı anlarında dayanıklı, hiçbir kınayıcının kınamasının ve azar edenin azarının kendisini yolundan engelleyemediği, sakin, çok düşünen, övülme lezzeti ile yerilme acısına yönelmeyen, kendisine yardımcı olan şeyleri yerine getiren ve kendisini itirazların yıldıramadığı bir kişi olmaya ihtiyacı vardır. Şiarının sabır ve rahatlığının ise zorluk olması gerekir.

Hak taifenin kendisiyle vakıa baskısının fitnesi ve gurbet fitnesini def ettikleri en büyük şey kalplerinde imanın üstünlük kazanmasıdır. Şöyle ki onların kalpleri, göğüsleri ve nefisleri Allah'ın kendi dinine yardım edenlerin verdiği izzet ile doludur. Allah *(azze ve celle)* şöyle buyurmaktadır: *"**İman edenleri bırakıp da kâfirleri dost edinenler; onlar tarafından bir izzet mi arıyorlar? Doğrusu izzet bütünü ile Allah'ındır**."* [7] Yine şöyle buyurmaktadır: ***"Onların sözleri seni üzmesin, Çünkü izzet Allah'ındır. O işiten ve bilendir."*** [8] İzzet tamamıyla Allah'ındır. Allah'ı, Rasûlünü ve onların dinini düşman edinenler yerlerin ve göklerin yollarına sahip olsalar bile bunda onların hiçbir payı yoktur.

Allah dinini yerine getiren evliyaların özelliğini şöyle açıklıyor**: *"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven, müminlere karşı alçak gönüllü kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. Bu Allah'ın dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu geniş olan ve bilendir."*** [9]

Bundan dolayı her ne kadar da galebe ve maddi güç onlarda olsa dahi Müslümanlar kâfirlere karşı onurludurlar. Çünkü izzet sadece İslam iledir başkası ile değil. Allah iman edenleri izzet vasfı ile zikretmesine karşı O'nu ve

Rasûlünü düşman edinenler hakkında da şöyle demiştir: ***"Allah'a ve Rasûlüne düşman olanlar; işte onlar, en alçak kimselerle beraberdirler."*** [10]

Allah Rasûlü de şöyle buyurmuştur: "İslam yücedir. Onun üzerine çıkılmaz. (mağlup olunmaz.)"

Bu hadisin önemli bir anlama sahip bir kıssası vardır. A'iz bin Amr rivayet ettiği üzere; Nebi ashabı ile oturmuşken, A'iz bin Amr ile Ebu Süfyan bin Harb Mekke'nin fethi gününde onların yanına gelirler. Ashap derler ki: İşte bu Ebu Süfyan ile A'iz bin Amr'dır. Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ise şöyle der: "Bu A'iz bin Amr ile Ebu Süfyan'dır. İslam ondan daha izzetlidir. İslam yücedir. Mağlup olunmaz." Sadece kâfirin ismini Müslümanın isminin önüne geçirmek bile İslam'ın izzetine terstir. Hatta sadece yer bakımından üstünlük dahi İslam ehlinden başkasına yaraşmaz.

Güç ve devlet her ne kadar da karşı tarafta olsa da izzet İslam'ındır. Uhud gazvesinde Müslümanlar yenilgiye uğradıktan sonra kâfirlerden birileri dağın üzerine çıkarlar. Bunun üzerine Nebi şöyle der: "Allahım! Onların bizim üstümüze geçmeleri yaraşmaz." Sonra Ömer bin Hattab ve yanında muhacirlerden oluşan bir gurup onlarla savaşır ve onları dağdan indirirler.

Yine güzel nüktelerden biri de şu ayetin tefsirinde gelmiştir: ***"Allah sizi kederden kedere uğrattı."*** [11] İbnu Abbas *(radiyallahu anhu)* şöyle der: "Birinci keder; hezimetten ötürü ve "Muhammed öldürüldü" fitnesinden ötürü olan kederdir. İkincisi ise; müşrikler dağın üzerine yükseldikleri ve Peygamber: "Allahım! Onların bizim üstümüze geçmeleri yaraşmaz." dediği vakitte gerçekleşen kederdir."

Hezimete uğramaları ve savaşın aleyhlerine dönmeleri ile birlikte onları üzen ve kederlendiren şey kâfirlerin sadece yer bakımından Müslümanlardan üstün olmalarıydı. Gerçek Müslümanın kalbi Allah'ın diğer insanlardan hariç kendine verdiği izzetten dolayı yüceliği tam anlamı ile yaşar ve gönlü bununla dolup taşar. Velev ki zaferden ve yer sahibi olmadan en uzak halde de olsalar durum böyledir. İşte Sahabenin nefsinde oturan ve karar sağlayan şey buydu.

Tarık bin Şihab'dan nakledilir: Ebu Ubeyde bin Cerrah bizimle beraber iken Ömer *(radiyallahu anhu)* Şam'a doğru yola çıktı. Onlar yayan, Ömer ise devesinin üzerinde geliyordu. Devesinden indi. Çarıklarını çıkarttı ve omuzuna attı. Devesinin ipini tutu ve yürüyenlerle beraber yürümeye başladı. Ubeyde *(radiyallahu anhu)* dedi ki: "Ey Müminlerin Emiri! Sen böyle mi yapıyorsun? Çarıklarını çıkartıyor, omuzuna atıyor, devenin ipini tutuyor ve yürüyenlerle beraber yürüyorsun. Sen bu şekilde iken bu belde halkının sana bakmaları

beni sevindirmez." Bunun üzerine Ömer *(radiyallahu anhu)* şöyle der: "Vah! Ey Ebu Ubeyde! Eğer bu sözü senden başkası söyleseydi onu Muhammed'in ümmetine ibret kılardım. Biz çok alçak bir toplumduk. Allah bizi İslam ile izzetlendirdi. Ne zaman izzeti Allah'ın bizi kendisi ile izzetlendirdiği şeyden başka bir yerde ararsak Allah bizi zelil kılar."

Allah, müminlere belanın düştüğü ve düşmanların müminlere galip gelmelerini anlatırken müminlere şöyle hitap ediyor: ***"Üzülmeyin, gevşemeyin. Eğer iman etmişseniz üstün gelecek olanlar sizlersiniz. Eğer siz bir acıya uğradıysanız, o kavim de benzer bir acıya uğramıştır. O günleri biz insanlar arasında döndürürüz. Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez. Bir de Allah, iman edenleri günahlardan temize çıkarmak, kâfirleri de helak etmek ister. Yoksa Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?"*** [12]

Allah *(azze ve celle)*, Müslümanları kendilerine gelen bütün sıkıntılar, musibetler ve savaşın aleyhlerine dönmelerine rağmen üzülmekten ve gevşemekten menetmiştir. Çünkü onlar dinlerine ve imanlarına bağlı kaldıkları sürece izzet ve yücelik ehli olarak kalacaklardır.

Yüceliğin asıl sebebi Allah'ın kendilerine ikram ettiği bu izzetin kendisidir. Bu konuda onların maddi zayıflığının veya gücün ve devletin düşmanlarının olmasının hiçbir bir önemi yoktur.

Sadi *(rahimehullah)* şöyle der: "Allah *(azze ve celle)* mümin kullarının isteklerini ve himmetlerini yükselterek ve onları cesaretlendirerek şöyle der: ***"Üzülmeyin, gevşemeyin."*** yani size gelen musibetler ve bu imtihanlar sizin kalplerinizi hüzün ile doldurup bedenlerinizi zayıflatıp gevşekliğe kapılmayın. Çünkü kalplerinizin üzülmesi ve bedenlerinizin gevşekliğe kapılması sizin üzerinize musibeti çoğaltır ve düşmanınıza daha çok yardımcı olur. Bilakis kalplerinizi cesaretlendirin. Ondaki üzüntüleri def edin ve onu sabretmeye itin. Düşmanlarınıza karşı savaşırken sağlam olun. Müminler imanları, Allah'tan istedikleri zafer ve sevapları ile üstün oldukları halde üzülmelerini ve gevşemelerinin onlara yakışmadığını Allah bize zikretmiştir. Allah'ın kendisine vaat ettiği dünyevi ve uhrevi sevapları arzulayan Müslüman kişiye bu yaraşmaz. Bundan dolayı Allah *(azze ve celle)*: "***Eğer iman etmişseniz üstün gelecek olanlar sizlersiniz."*** demiştir."

İman ehlinin üstün gelmelerinin gerektirdiklerinden ve lazımlarından biri de; Gücün ve devletin kâfirlerde olması ile Müslümanlar üzerine yapılan vakıa

baskısı ne kadar da şiddetlense kâfirlerle savaşırken üzülmemek, gevşememek ve kırılıp dökülmemektir. Bu baskı altında kalarak tavizler ve gerilemeler yapan kimselerin hali nasıl olur?

Bu hakikatin bir müminin kalbinde ve nefsinde oturması, vakıa baskısı ne kadar da büyük olursa olsun ona karşı durmada sebat verecektir. Mümin, bütün kuvvet sebeplerinden soyutlanmış ve maddi bakımdan zayıf kalmış olmasına rağmen etrafındaki herkesten daha izzetli ve daha yüce olduğunu hissedecektir. Aynı zamanda cahil vakıanın izzet ve yücelik olarak gösterdiği, birçok insanın kalbinde tesirini bırakan o şey sadece boş bir vehim ve seraptan ibaret olduğunu bunların yalancı, yanlış belirtiler olduğunu ve vakıada bir hakikatinin olmadığını anlayacaktır.

**Son olarak şunu deriz:**

Vakıayı birkaç kitaptan veya medya yollarından birinden ve buna benzer başka yollardan yaşamak isteyen kimse Mücahitlerin yaşadıkları vakıayı tam bir şekilde yaşayamazlar. Bilakis onların içinde yaşayıp onların dertlerini, üzüntülü ve sevinçli anlarını bilmesi gerekir.

Zira Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu şekil üzereydi. Bir bedevi mescide girer ve "Hanginiz Muhammed" diye sorardı. Çünkü Peygamber'in hayatı ashabının arasındaydı.

Bir gece Medine halkı *(düşmanın saldırma)* korkusundan dolayı sese doğru gitmek için dışarı çıktılar. Peygamber'in onlardan önce sese gitmişti. Ebu Talha'dan ödünç aldığı üzerinde semerinin de olmadığı bir atın sırtında ve boynunda bir kılıç ile Peygamber'i gördüler. O şöyle diyordu: "Ey İnsanlar! Korkmayın!".

Vakıayı uzaktan yaşayan, olayın inceliklerini yaşamayan, orada gelen imtihanlar ve güncel meseleler ile karşı karşıya gelmeyen kimse şüphesiz kâfirlerin oklarından ve tenkitlerinden güvende olacaktır. Hayat kıssası temiz ve yüzü de pak kalacaktır. Ancak Mücahitlere gelince onlar düşmanlarına karşı savaşın şiddetli olanlarına dalıyorlar. Mücahitlerin yolundaki hedefler ve işaretler açıktır. Onlar Rabblerine giden yolda yürümektedirler. Onun sevdiklerini sever buğz ettiklerine buğz ederler. Onun için sever ve Onun için düşman edinirler.

Allah'ım sen razı oluncaya kadar seni razı etmeye çalışacağım.

Mücahitler Hayat kıssalarında ayıplardan ve hatalardan soyutlanmış değillerdir. Onlara herhangi bir yaralanma, imtihan veya hezimet isabet

ederse cihaddan geri durup oturanlar onları keskin dilleri ile yaralayacaklardır. Keşke o insanlar da ön saflarda bulunup, şiddetli savaşlara dalsalardı. Cihadı acısı ve tatlısı ile yaşasa ve mücahitler üzerine yapılan, dağların dahi taşımaktan çekindiği baskıları görselerdi. İşte o zaman yaptıkları analiz ve nasihatler kabul görürdü.

Allah'ım! Bu ümmete olgunluğunu geri çevir. Kendisinde itaat ehli yücelsin, günah ehli zelil olsun, güzellik emredilsin ve kötülükten de menedilsin. Allah'ım! Bu ümmetten zilleti ve zulmü kaldır. Her vadi ve çölde *(her yerde)* Cihad bayrağını yükselt.

***"Allah, emrini yerine getirmeye kadirdir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler."*** [13]

Hamd, Alemlerin Rabbbi olan Allah'a aittir.

***Tercüme:*** *Abdullâh Bin Ravâha*

---

[1] Muminun, 24

[2] Arâf, 70

[3] Hûd, 62

[4] Maide, 54

[5] Bu kelime arap luğatında شــرع mâdi fiilinin ismu failidir. Yani luğat anlamı: "kanun ve yasa koyucu" anlamındadır. Dinimizde aslen kanun koyan tek kişi ve ona sahip olan tek kişi Allah'dır *(azze ve celle)*. Onun elçisi olan Muhammed ise ondan nakleden, bütün hükümlerini onun vahyinden alandır. Bu kelime kullanıldığında bundan Allah da Rasûlü de kast edilmiş olabilir. Bu kelamın siyakından anlaşılır.

[6] Bu O salih insanın asıl ismidir. Günümüzde ise bu salih insanın ismi Veysel karani olarak bilinir. Bu da bir hatadır.

[7] Nisa, 139

[8] Yunus, 65

[9] Maide, 54

[10] Mücadele, 20

[11] Ali İmran, 153

[12] Ali İmran, 139-140-141-142

[13] Yusuf, 21